

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ D'HISENDA I PRESSUPOSTS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 351-1992

Fq.Con.núm. 33/27

VIII legislatura

Any 2013

Núm. 55

Presidència
de l'Honorable Sr. Xico Tarrés i Marí

Sessió celebrada dia 1 d'octubre del 2013

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) RGE núm. 8429/13, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a reforma tributària.	1150
2) RGE núm. 8444/13, presentada pel Grup Parlamentari MÉS, relativa a auditoria del deute i deute il·legítim de la CAIB.	1153
-

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes a tots i a totes. En primer lloc els demanaria si es produeixen substitucions? Crec que sí.

LA SRA. LLUFRIU I ESTEVA:

Sr. President, Eulàlia Llufríu substitueix Santiago Tadeo.

EL SR. PRESIDENT:

Molt bé. Hi ha alguna substitució més? No.

1) Proposició no de llei RGE núm. 8429/13, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a reforma tributària.

Per tant, passam al punt únic de l'ordre del dia d'avui relatiu a proposicions no de llei i començam per la RGE núm. 8429/13, presentada pel Grup Parlamentari Popular, relativa a reforma tributària. Per a la seva defensa per part del Grup Popular té la paraula el Sr. Camps per un temps de deu minuts.

EL SR. CAMPS I CASASNOVAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Aquesta proposta és arran d'una reforma tributària que vol tirar endavant el Govern central del Partit Popular. Un govern que, com sabem perfectament, és un govern reformista que ha començat una sèrie de reformes que poc a poc donen els seus resultats i que poc a poc posen Espanya en disposició de sortir d'aquesta crisi. I una reforma que queda pendent, una reforma que és molt necessària i que jo crec que serà imprescindible per a la futura llei de finançament autonòmic, és la reforma tributària.

Jo crec que tothom hi està d'acord i tothom és conscient que és molt necessari millorar, actualitzar, en certa manera reformar el sistema tributari espanyol. Com molt bé surt a la moció, els experts de FEDEA, de la Federació d'Economistes d'Economia Aplicada, el mes d'abril passat ja deien que el sistema fiscal espanyol està mal dissenyat i que per tant, aquesta reforma tributària és una de les principals reformes que s'haurien d'abordar per part del Govern central. Clar, a aquest respecte el Govern central el que ha fet és crear una comissió d'experts. El passat dia 5 de juliol va prendre l'acord de crear aquesta comissió d'experts, presidida pel catedràtic Manuel Lagares, precisament amb l'objectiu d'analitzar el sistema tributari que tenim i proposar millores d'aquest sistema tributari. Per tant, l'objectiu d'aquesta reforma és la revisió del conjunt del sistema tributari i la finalitat és lògicament la recuperació econòmica i la creació de llocs de feina.

Avui n'hem rallat en el ple, és una reforma necessària perquè tindrà molt a dir en la futura llei de finançament de les comunitats autònomes. És fonamental saber quins impostos tenim, quins impostos podem modificar, quins impostos podem crear, quina és a més l'arquitectura tributària que necessita Espanya per donar cobertura i liquidesa a totes les comunitats autònomes i a totes les administracions. És imprescindible millorar l'actual sistema tributari. L'hem de millorar i fer-lo més senzill, l'hem de millorar i fer-lo més simple. És important també que aquest sistema tributari ajudi totes les administracions públiques a complir amb els objectius de dèficit

i a complir amb l'equilibri pressupostari. És important que el sistema tributari que surti del consens de tots i de la comissió d'experts doni peu a tenir els suficients ingressos tributaris a totes les administracions públiques.

Per tant, jo crec que aquesta proposició no de llei que avui presentam té molt de sentit. Per una banda perquè tothom veu la necessitat de transformar i de modificar l'actual arquitectura tributària que té Espanya i, per tant, és bo que es comenci a estudiar i que ho facin precisament els experts i els que hi entenen de la matèria i que facin les propostes adequades, pel que sembla el mes de febrer del pròxim any hauran de tenir ja les conclusions tretes aquesta comissió i a partir de les conclusions que es puguin treure, a partir d'aquí, s'ha de crear aquesta reforma tributària.

Per tant, per una banda constatar que és necessari modificar el sistema fiscal i el sistema tributari d'Espanya. I per altra banda jo crec que hem de donar des d'aquí un vot de confiança perquè les feines que pugui fer aquesta comissió d'experts vagin a bon port. Per tant, donar aquest vot de confiança a aquesta comissió i donar-los tot el nostre suport perquè aportin tot el seu saber i tota la seva experiència perquè aquesta reforma tributària que es planteja a nivell de l'Estat sigui el millor possible i que tenguim els resultats més consensuats possibles i que, per tant, ens donin peu a una reforma tributària que aconsegueixi en certa manera la reactivació econòmica d'Espanya i la creació de llocs de feina.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Camps. Per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Boned per un temps de deu minuts.

EL SR. BONED I ROIG:

Gràcies, Sr. President. Breument, dic breument perquè aquesta és una proposició no de llei d'aquestes que el Grup Popular presenta en aquest parlament simplement per justificar que cobreix el nombre de propostes que té dret a presentar en el Parlament. Però no serveix per a altra cosa, més que per justificar que s'ha presentat una proposició no de llei, perquè la veritat és que el seu contingut és buit. No serveix absolutament per a res.

Constatar la necessitat de la reforma actual és una evidència, sobretot i en aquest parlament en tenim sobrada experiència, si recordam quantes vegades hem parlat en aquest parlament de la injustícia del sistema tributari, tant autonòmic com estatal. I en aquest cas curiosament només es fa referència al sistema tributari espanyol. Des que va decidir aquest govern deixar d'aplicar impostos, entre cometes ecològics, ja no es parla de tributs i d'imposts en aquesta comunitat autònoma i ara parlam del sistema tributari espanyol.

Com dic, però, aquí l'únic que es diu és que es constata la necessitat de reformar l'actual sistema, hi estam d'acord, i que s'escometi en la major brevetat possible la reforma tributària i escoltar les conclusions de la comissió d'experts. Em pareix bé, però no té cap contingut perquè aquí ni diu per on falla l'actual sistema, no diu com podria millorar-se, ja sé que em dirà que es deixa tot en mans d'aquesta comissió d'experts perquè siguin ells els que decideixin, però crec que quan parlem del sistema tributari a nivell parlamentari hem de ser tal vegada un poc més seriosos i no fer cants sense saber on van i a què es dediquen i fer propostes més clares i més concretes que és el que aquí falta.

Que és necessari millorar el sistema?, evidentment. Cap on ha d'anar?, actualment el sistema tributari espanyol és clarament injust, és clarament injust perquè la càrrega més important d'aquest sistema tributari recau precisament sobre els que no hauria de recaure, perquè no s'aplica el principi de progressió que recull la Constitució Espanyola, no s'aplica. No s'aplica el principi que qui més té més apporti i això no necessitam que ens ho digui una comissió d'experts, es veu. Que el sistema tributari espanyol necessita de més progressió és claríssim. Que és injust, és claríssim. Com s'ha d'arreglar? Anant al principi que marca la Constitució. No fa falta ser molt expert tampoc. Després per concretar tal vegada sí que ho hauran de fer els experts. Però d'entrada la conclusió és molt senzilla.

No pot ser que estiguem parlant que sempre s'ha d'exigir als mateixos (...) en tots els aspectes. Quan parlem de retallades, les retallades recauen sobre les classes més dèbils. Quan parlem precisament de política tributària, ens adonam que al final els més perjudicats són les classes mitjanes, els assalariats. Afecta cinquanta mil coses, entre d'altres aquest sistema tributari ha reduït a la mínima expressió la capacitat de consum de les famílies espanyoles, aquesta capacitat no existeix, ni de consum, ni d'estalvi, contràriament al que alguns defensen i que diuen que no hi ha consum, però que hi ha estalvi. No, no hi ha ni consum ni hi ha estalvi, no es té res, perquè als que menys tenen se'ls fa pagar més i als que més tenen no se'ls té en compte.

Per tant, una clara injustícia del sistema tributari actual és que només serveix per fer cada vegada més grossa la diferència entre els que més tenen i els que menys tenen. I això -repetesc- és incomplir un principi constitucional. Partint d'aquí, ja li dic que, com que nosaltres no veim el sentit de votar a favor d'evidències i de propostes que no tenen cap contingut real, ja li dic que nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta perquè a més no serveix per a res. Per tant, no veim quin sentit té ni tan sols el seu debat en aquest parlament.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Boned. I per part del Grup Parlamentari MÉS té la paraula el Sr. Abril per un temps de deu minuts.

EL SR. ABRIL I HERVÁS:

Bones tardes diputades, diputats. Pareix que està de moda parlar de reforma fiscal, de fiscalitat, el Sr. Rajoy ja ha anunciat que aviat hi haurà una reforma fiscal, cosa que ja lleva un punt de necessitat de la proposició que presenta el Grup Parlamentari Popular. Hi ha hagut una amnistia fiscal fa poc temps, també té molt a veure sobre el tema de què parlem aquí avui i que beneficia una determinada gent i una determinada composició social. I aquí fa molt poques setmanes que hem parlat d'una retirada d'imposts mal anomenats verds, per part del Govern de les Illes Balears, que ja estaven dipositats en aquest parlament i ... bé, què els he de contar en aquesta comissió que ja saben perfectament quin ha estat l'històric.

Bé, avui volen parlar d'una proposta sobre la reforma del sistema fiscal espanyol. Jo dic, reforma fiscal en quin sentit?, perquè les reformes fiscals tenen sentit, van en un sentit o van en un altre sentit. I jo no puc compartir, des del Grup Parlamentari MÉS el sentit de la proposició no de llei del Grup Parlamentari Popular perquè basta veure les referències que fan servir per justificar la seva proposició. Fan servir entre d'altres FEDEA, que els vull corregir perquè no és la Federació Espanyola d'Economia Aplicada, perquè això li donaria com una aparença més neutral, és la Fundació d'Estudis d'Economia Aplicada, una fundació d'un caràcter marcadament ultraneoliberal, amb una orientació molt determinada i que evidentment també marca el sentit de la reforma fiscal que vostès estan defensant i que els seus defensen també a Madrid.

Ja es poden imaginar què planteja aquesta FEDEA en termes de reforma fiscal de l'Estat espanyol, els sonaran alguns temes, els sonaran, i això que encara no s'ha fet la reforma fiscal. Contracte únic, els sona? Donar una altra *vuelta de tuerca* com deia ahir mateix la Sra. Fátima Bañez en el Congrés del Diputats a la reforma laboral. Menys impostos per als que més tenen; o sigui, baixar impostos però només en un sentit. Reforma de les pensions, en el sentit que ja s'està debatent en el Congrés dels Diputats a iniciativa del Govern del Sr. Rajoy, introduint a més elements -afegeix aquesta fundació- de privatització del sistema per a la seva pretesa sostenibilitat. I un llarg etcètera que passa per justificar amb una teoria, que no està demostrada enlloc, més enllà de la ideologia que emana i de la doctrina a què obeeix aquesta fundació, desmantellar el sistema del benestar; i pel que ens afecta, fins i tot aquesta fundació també té opinió, té un observatori fiscal i financer de les autonomies. Quin és l'objectiu d'aquest observatori? Culpabilitzar les autonomies, que són les que gestionam l'estat del benestar, les que ens menjam..., avui matí també hem tengut un debat amb el Sr. Camps en el plenari, parlant del projecte de pressuposts de l'Estat per al 2014, només hem parlat de les inversions, però hi ha coses que no són inversions, són despesa corrent i que ens afecta molt especialment, com és el tema de la dependència, que al final administram les comunitats autònomes. Quan hi ha una retallada a nivell de pressuposts generals de l'Estat en aquest cas, aquí al final és doble perquè també hi ha una aportació per part de la comunitat autònoma. I l'observatori que té aquesta entitat que vostès posen de referència perquè ens il·lustri sobre la reforma fiscal necessària, té una orientació que a mi sincerament em fa una mica de por.

Per tant, reforma fiscal, sí, perquè nosaltres pensam que pot ser una eina per sortir de la crisi, no per aplicar les mateixes receptes per quedar i aprofundir encara més en la crisi. I quan parlem d'una reforma global del sistema fiscal, vull afegir que evidentment és una de les potes, és un dels elements centrals que permet configurar una societat més o manco justa, més o manco equitativa. Per això és tan important el sentit que es dona a aquesta reforma, un sentit que en tot cas obvia la seva proposició.

Els meus referents en economia aplicada són altres, Vicenç Navarro, catedràtic d'economia aplicada als Estats Units, ja el deuen conèixer. Planteja des de fa temps, governava fins i tot el Partit Socialista, la necessitat d'una reforma fiscal a Espanya, però en un sentit radicalment diferent al que plantegen els referents que vostès tenen en aquesta proposició. Els proposaré algunes receptes que si s'incloguessin al paper, hi estariem d'acord i hi votariem a favor: recuperar l'impost de patrimoni, que podria aportar més de 2.000 milions d'euros a les arques de l'Estat; l'impost de societats per a les empreses que declarin més de 150 milions d'euros de beneficis, que serien més de 5.000 milions d'euros d'entrada; un impost sobre les grans fortunes, que podria ser modulable, en funció de la càrrega o del gravamen es podrien tenir més o manco ingressos; impost de successions; una fiscalitat ambiental així com cal. Aquí la setmana que ve tindrem oportunitat de debatre en el ple un projecte de llei d'aquest grup parlamentari per instaurar un impost sobre estades turístiques. La setmana passada em varen dir que no a l'impost de dipòsits bancaris.

Reformar? Sí, en quin sentit? Insistim des del Grup Parlamentari MÉS, progressiu, que pagui més qui més té, se'n recorden d'allò de "no más IVA", hi havia molta gent seva cantant i ballant al so d'aquesta cançó. Lluita contra el frau, fa pocs dies que el Sr. Bauzá se va reunir amb Gesta, amb el sindicat de tècnics d'Hisenda, poc ha transcendit aquesta reunió, supòs que les receptes que va oferir aquest sindicat de tècnics, tot i que sigui un sindicat se suposa que també és un organisme neutral, propostes sobretot en matèria de lluita contra el frau fiscal aquí i arreu de l'Estat espanyol, poc han transcendit, supòs que no varen agradar gaire al cap de l'executiu, si tenen alguna informació al respecte els l'agrairia. Més de 1.000 milions d'euros anuals es podrien recuperar aquí si hi hagués un pla de lluita contra el frau potent, més de 40.000 milions d'euros a nivell de l'Estat i estic parlant de cada any.

I acab amb una cita d'aquest mateix sindicat, el sindicat de tècnics d'Hisenda de l'Estat, que el seu darrer informe econòmic té un títol molt il·lustratiu, que demostra el fracàs d'aquestes polítiques que fundacions i referents com les que planteja el Grup Popular i les receptes que estan aplicant, emanades des de la troika si volen, eh?, la responsabilitat aquí és compartida a tots els nivells, imposades a Europa, recollides a l'Estat espanyol i en aquesta comunitat autònoma, aquest informe s'anomena *Adiós a las clases medias*. Jo pens que és molt il·lustratiu del que significa tota aquesta política de retallades, que si la reforma fiscal que plantegen vostès fos una alternativa a aquestes retallades, ja m'aniria bé; però molt em tem que el que es planteja és, a més a més, fem una reforma fiscal que aprofundeixi encara més en aquesta situació. I jo no estic disposat a dir adéu a les classes mitjanes.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Abril. Supòs que per part del Grup Popular el Sr. Camps vol fer ús de la paraula per contradiccions. Té la paraula per un temps de cinc minuts.

EL SR. CAMPS I CASASNOVAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Bé, jo crec en una cosa que tots podem dir que hi estam d'acord és que s'ha de fer una reforma del sistema tributari, pel que he escoltat a les darreres intervencions, estariem d'acord que hem de reformar el sistema tributari. Després veurem en quina línia ha d'anar aquesta reforma o en quina línia ha d'anar. El que és cert és que el primer que s'ha fet és crear una comissió d'experts, presidida per un catedràtic, i ells estudiaran el sistema tributari actual i es faran les propostes el mes de febrer del 2014 al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, perquè a partir d'allà, amb les propostes que es presentin, es pugui dissenyar un nou sistema tributari espanyol. Per tant, a partir d'aquí fer elucubracions sobre el que serà aquest nou model tributari em sembla molt aventurat.

Però m'agradaria fer esment als pocs arguments que ha donat el Sr. Boned, realment molt pocs. Diu que el sistema tributari és injust, que els més perjudicats són les classes mitjanes, que s'ha reduït la capacitat de consum, que qui més té és qui menys paga. Si tot açò és així i aquest sistema tributari és així, més motius encara per voler-lo reformar. I em sorprèn que si el sistema tributari és així, tal com diu el Sr. Boned, que vostès, el Partit Socialista, que han tingut responsabilitats de Govern durant els darrers set anys no hagi fet res. I estic espantat que el Sr. Boned no hagués fet una proposició no de llei en aquest parlament per instar a la reforma tributària, que tan dolenta és i que tan injusta és, perquè el Sr. Boned també ha dit que és injust el sistema tributari actual. Per tant, si tan malament és aquest sistema tributari, vostès no van fer res a l'anterior legislatura, i avui, clar, el problema és que avui tenim un Partit Popular que governa, que diu "reformem-la", perquè efectivament és injusta, perquè efectivament tal vegada hauria de ser més progressiva.

És a dir, reformem aquest sistema tributari, reformem el sistema tributari i donem-li un nou aire, un nou aire que ens doni estabilitat pressupostària a totes les administracions públiques, que potencii la creació de llocs de feina, que potencii la reactivació econòmica. Açò és el que volem, i entenem que l'actual sistema tributari està anquilosat, està fixat en criteris del segle passat. Per tant reformem-ho. El que no té sentit és dir que el sistema tributari és injust i quan van tenir responsabilitats de govern no van fer res per canviar aquesta injustícia, açò és el que no pot ser.

Per tant jo crec que a partir d'aquí, i per tant jo crec que tots en certa manera hi estam d'acord, examinem els punts exactes. Per exemple: "El Parlament de les Illes Balears constata la necessitat de reformar l'actual sistema tributari espanyol i dona suport al Govern de l'Estat per la creació d'una comissió d'experts amb l'objectiu d'analitzar l'actual sistema fiscal i fer propostes de millora del mateix". Que en açò el Partit Socialista digui que està en contra em sembla..., el Grup MÉS no sé què farà, em sembla absurd. És a dir, constata que és necessari fer una reforma del sistema tributari. Vostès, quan van governar, no van constatar que era necessari i ara vostès ho diuen però no ho volen constatar. Sembla una incoherència.

Segon punt: "El Parlament de les Illes Balears insta el Govern de l'Estat a escometre a la major brevetat possible la reforma tributària, escoltant les conclusions de la comissió d'experts, amb l'objectiu d'aconseguir un sistema tributari més senzill i neutral que garanteixi la suficiència d'ingressos i que potencii l'eficiència de l'economia i el desenvolupament social". Votar en contra d'açò..., votar en contra d'açò...

És a dir, es fa una proposició no de llei el més asèptica possible, que tothom hi pugui estar d'acord, que tothom estigui d'acord amb el fet que volem reformar i transformar el sistema tributari, que volem potenciar i volem donar suport a la comissió d'experts perquè diguin quines són, segons el seu criteri, les mancances del sistema que tenim i quines propostes fan de cara a futur, i que vostès avui ens diguin que votaran en contra em sembla demencial, em sembla -i ho he dit avui matí- em fa pena veure quina oposició tenim en aquests moments en el Parlament, una oposició del no a tot, que fins i tot propostes en positiu, propostes clares de reconèixer que hi estan d'acord, que al final ens diguin que no, em sembla totalment absurd.

Per tant nosaltres mantenim la proposta, mantenim que la proposta és positiva, és bona, que evidentment no té un resultat immediat però sí que suposa un suport al Govern central perquè iniciï aquesta reforma fiscal que tots veim que és necessària, i per tant, ja dic, mantenim la proposta i esper que rectifiqui el Partit Socialista, i el Grup MÉS esper que també ens doni... Tampoc. Bé, en fi...

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Camps. I acabat el debat passam a votar la Proposició no de llei RGE núm. 8429/13.

Per tant, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

LA SRA. SECRETÀRIA:

8 vots a favor, 5 vots en contra, cap abstenció.

EL SR. PRESIDENT:

En conseqüència queda aprovada la Proposició no de llei RGE núm. 8429/13, relativa a reforma tributària.

2) Proposició no de llei RGE núm. 8444/13, presentada pel Grup Parlamentari MÉS, relativa a auditoria del deute i deute il·legítim de la CAIB.

A continuació passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 8444/13, presentada pel Grup Parlamentari MÉS, relativa a auditoria del deute i deute il·legítim de la comunitat autònoma Illes Balears.

Per a la seva defensa per part del Grup Parlamentari MÉS intervé el Sr. Abril, per un temps de deu minuts. Té la paraula.

EL SR. ABRIL I HERVÁS:

Bona tarda una altra vegada. Això, quan està tot sol, ha de donar el bon dia o la bona tarda moltes vegades.

Bé, diputats i diputades, hem tengut, tenim i tendrem moltes ocasions per parlar, igual que hem parlat fa un moment de fiscalitat, de deute. De fet el deute i el finançament són d'alguna manera dues cares d'una mateixa moneda, i més encara a una comunitat com la nostra, històricament maltractada per un sistema de finançament profundament injust, i avui ja n'hem parlat a bastament en el plenari d'aquesta cambra.

M'agradaria, perquè ja fa un parell de mesos que està presentada aquesta proposició no de llei, em permetré no tant centrar-me en l'exposició de motius, o, en tot cas, allò que s'esmenta a l'exposició de motius aportar algunes dades actualitzades, i intentar presentar aquesta proposta que planteja avui el nostre grup responent a cinc o sis preguntes que pens que haurien de ser objecte de debat públic, més enllà de les quatre parets d'aquesta seu de la sobirania popular.

Primera qüestió: de què parlam quan parlam de deute i de deute públic?, i segurament li donam també, com a la proposta anterior, sentits diferents, i per això entenc que serà molt difícil arribar a un acord, sobretot si no es posen aquestes qüestions i no s'expliquen de manera molt senzilla al conjunt de la població. El deute públic viu, viu, a la comunitat autònoma, segons les dades de la mateixa conselleria aportades a la darrera reunió de política fiscal i financera aquest estiu, puja ja a més de 6.700 milions d'euros. És vera que vostès em diran "bé, no, però hi ha el deute comercial i el deute financer i nosaltres..., perquè el deute comercial ve del que s'havia de pagar a proveïdors, tal i tal"; bé, però, si també s'ha de convertir el deute comercial en financer i al final hem de parlar d'un deute viu i d'un deute amb els bancs que provoca que pràcticament haguem de pagar més de 2 milions d'euros diaris als bancs, entre altres coses és perquè fa un parells d'anys hi va haver una reforma constitucional feta amb nocturnitat i traïdoria que permet i que prioritza el pagament també d'aquest deute amb les entitats financeres.

De tota manera el primer que volia fer quan dic de què parlam quan parlam de deute a les Illes Balears, de deute públic, és desdramatitzar, que és una de les coses que vostès utilitzen com a coartada per dur endavant tota una sèrie de polítiques que a nosaltres, i jo crec que la immensa majoria de la ciutadania, no ens agraden, desdramatitzar aqueixa xifra global del deute. 6.700 milions d'euros, deute viu, diguem que és la xifra màxima que estam disposats a reconèixer, o vostès estarien disposats a reconèixer. Producte interior brut de les Illes Balears el 2012, 26.767 milions d'euros. El pressupost mateix de la comunitat autònoma per a enguany, 3.500 milions d'euros. Si parlàssim del pressupost d'una família, jo crec que..., que guanya o que li entren 3 mil i busques de milions d'euros i té un deute de tal, però que suposa que té unes entrades de doblers cada any, es podria administrar bastant bé. De fet tot el tema del deute està envoltat de moltes falsedats i molts de mites.

Com els deia, aquesta fundació que vostès esmentaven, FEDEA, fa un moment per argumentar o per reforçar els arguments de la seva proposició té aquest observatori que té com a objectiu culpabilitzar amb la retòrica del deute, amb el pes del que implica aquest deute, les comunitats autònomes, quan el 80% de deute públic espanyol és de l'Estat, del Govern central, no de les comunitats autònomes. L'altre 20% es reparteix entre ajuntaments i comunitats, i els esforços molt em tem que no són equivalents. De fet quantes vegades sembla que el Govern central fa un esforç, i hem tengut també el debat avui sobre el projecte de pressuposts de l'any que ve, aquell esforç al final, a l'hora per exemple de matèries com l'estat del benestar, que l'administren les comunitats autònomes, l'hem de fer nosaltres, no el fa el Govern central, que es permet amb aquest mateix projecte de pressuposts per a l'any que ve augmentar un 40% la despesa militar.

Per tant, per mor d'aquest deute públic autonòmic i les polítiques imposades per fer-hi front, ens veim abocats a pagar ja en aquests moments més de 2 milions d'euros diaris als bancs, una situació que és absolutament insostenible. Només enguany s'han hagut de pagar, entre amortitzacions, o s'hauran de pagar entre amortitzacions i interessos devers 1.200 milions d'euros, a uns bancs que a més no són -i permetin que els ho torni a dir, ja ho he dit moltes vegades- gens generosos, ni responen, diguem, amb aquesta mateixa generositat que l'Estat o que les administracions tenen amb ells a l'hora de rescatar-los, i basta fer la referència al FROB.

És legítim, deim des del Grup Parlamentari MÉS, segona qüestió, tot aquest deute públic? Idè nosaltres pensam que tot no, que és legítim aquell deute que s'ha fet servir per equilibrar els comptes respecte a les activitats pròpies de la comunitat, com ara la sanitat, l'educació, els serveis socials, prioritàriament les qüestions que afecten als serveis bàsics, quan no han bastat els ingressos per cobrir les despeses. És el que explica bona part de l'endeutament, per exemple durant l'època del pacte, no en megaobres i en despeses innecessàries com en altres etapes. Qualsevol persona, qualsevol família o empresa s'endeuta per fer front a les seves necessitats amb més comoditat, i el mateix ha de fer la comunitat autònoma i qualsevol altra administració.

Per tant, quin és el deute il·legítim o quin hauria de ser? Quina és la proposta que nosaltres plantejam amb aqueixa proposició? Idè hauria de ser aquest deute il·legítim, o deute odiós -no és un concepte que haguem inventat nosaltres, en tot cas li donam una lectura local d'acord amb la nostra situació financera- és un deute que hauria d'incloure, aquest concepte de deute il·legítim, tot el que impliqui injecció de doblers per finançar o equilibrar el dèficit, les pèrdues, perquè ens entenguem, pels següents motius: corrupció, gestió negligent -els ho he dit en altres ocasions, ara ho tenen per escrit-, infraestructures sobredimensionades, competències mal dotades o deute històric, finançament autonòmic no liquidat, així com els interessos no generats per finançar tot aquest deute a partir de la reforma constitucional de 2010, que obliga a prioritzar aquesta mena de pagaments, que també és una decisió política, no és una objectivitat o una neutralitat dels mercats.

Quants de doblers és això? Nosaltres feim un càlcul per damunt i deim que aproximadament són 2.000 milions d'euros, però en tot cas això ho hauria de dir una auditoria ciutadana, una auditoria feta amb control social, seriosa, tècnica, i que anàs tema per tema: casos de corrupció i gestió de negligent, això està quantificat, només en la legislatura del saqueig del Sr. Jaume Matas, PP Unió Mallorca, es xifren en uns 230 milions d'euros les despeses associades a corrupció i desviament pressupostari; en l'actualitat només els acomiadaments impropis a les empreses públiques del Govern ens costaran en indemnitzacions més d'1,5 milions d'euros. Infraestructures sobredimensionades; només les dessaladores que ens va regalar també el Sr. Matas i que l'Estat va transferir a la CAIB sense que ho demanàssim, que estan tancades i no es fan servir, ens costen al voltant d'1,5 milions d'euros cada mes en manteniment; i exemples com aquests n'hi ha moltíssims. Competències mal dotades o deute històric, aquesta xifra de 583 milions d'euros que ja fa anys que apareix als informes del compte general de la CAIB, justament per la transferència insuficient en matèria d'educació i sanitat. El finançament no liquidat, que tots sabem que és una xifra que varia i que el conseller d'Hisenda aquí mateix ens ha dit que és un tema sagnant; com si no ens bastàs ja amb un sistema de finançament profundament injust, a més a més tenim el tema de les liquidacions que no quadren amb la caixa.

I tot el que seria despesa financera, després d'aquest darrer concepte, després de la reforma constitucional que varen pactar els grans partits. Segons el darrer informe del compte general de la CAIB la despesa financera de 2010 a 2011 per aquest concepte va augmentar un 42,3%, en bona mesura per l'aplicació justament de la regla d'or. La regla d'or per a nosaltres és igual que el sistema de finançament que tenim les Illes Balears, és profundament injusta aquesta regla d'or que va comportar la reforma constitucional, que dóna prioritat de pagament als bancs mentre els bancs reben doblers públics i els deixen a les administracions a un 6 o un 7%. Això té un nom, que és usura, que en altres èpoques era una cosa que estava prohibida i fins i tot sancionada. Això és absolutament injust, i ens fica en un bucle que a més ens du a unes conseqüències absolutament inassumibles: primer, continua augmentant el dèficit, continua augmentant el deute, perquè és una qüestió fins

i tot matemàtica, vull dir, és que..., citin-me un sol exemple on s'hagin aplicat aquestes receptes, a no ser..., fins i tot tenim l'exemple dels països del sud, països que avui en dia tenen una bona posició econòmica, infinitament millor que la d'Espanya, estic parlant per exemple de Brasil o d'Argentina; si han pogut sortir del forat va ser justament perquè varen dir "mira, no", en un moment donat varen dir "ens aturam".

Què vol dir aquesta proposta que feim nosaltres de fer una auditoria del deute de la CAIB? Vol dir que deixariem de pagar?, que deixariem de pagar alguns crèdits?, que supòs que és una de les armes que vostès utilitzaran en els seus arguments de rèplica per dir que això és inassumible. Bé, idò ja ho veurem. Que es faci l'auditoria i es vegi si s'ha de fer una moratòria en determinats pagaments del que és aquest deute viu global. Islàndia ho ha fet, per cert, un exemple molt silenciats pels mitjans de comunicació. És a Europa, no són tan enfora, no estic parlant d'Argentina, no estic parlant de Brasil, per si qualcú encara els té com..., aquest concepte de països subdesenvolupats al cap, insistesc que en qualsevol cas ocupen una posició econòmica infinitament millor que la d'Espanya en aquests moments, i ho ha fet Islàndia. I ho podem fer nosaltres.

Evidentment no és una proposta que puguem fer en solitari, però si les administracions en un moment donat no ens plantam en aqueixa qüestió l'únic que farem serà fer més gros el forat i fer augmentar el deute i fer augmentar les injustícies, i aprofundirem en les retallades de l'estat de benestar.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Abril. Per part del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el Sr. Diéguez, també per un temps de 10 minuts.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Muchas gracias, Sr. Presidente. Señoras y señores diputados, tengo que intervenir acerca de esta proposición no de ley, que consideramos que está planteada con una cierta confusión, hay una cierta confusión en su planteamiento, y asimismo en los puntos que se exponen a votación, los puntos 1 y 2 que se nos pasan a votación, puesto que mezclan distintos conceptos cuando se habla de deuda ilegítima. No obstante, con lo que es el espíritu de esta proposición estamos de acuerdo, aunque queremos clarificar cuál es nuestra posición de una forma más clara.

Digo que hay una cierta confusión porque creo que se tendría que haber partido de definir exactamente qué es una deuda ilegítima, y una deuda ilegítima, desde el punto de vista del derecho internacional, es aquella que ha sido contraída o bien por un régimen no democrático, cuando no ha beneficiado a las poblaciones locales, o cuando se ha contraído con la colaboración de los acreedores, que sería muy posiblemente en caso en que nos encontramos actualmente en nuestro país. No es un tema nuevo, sino desde el año 1991 el ECOSOC, dependiente de la ONU, el Consejo Económico y Social, considera el desvío de bienes públicos como una violación de derechos humanos, de modo que incluso se dice, y se sugiere ya, que se podrá perseguir la descapitalización como un delito

internacional cuando, eso sí, las denuncias estarían reservadas a los estados y no darían derecho a daños ni a intereses civiles.

¿Se pueden detectar los mecanismos en los que se ampara la circulación de capitales que a fin de cuentas van a acabar constituyendo la deuda ilegítima? Sí que se puede hacer. Hace poco, el 30 de mayo del año pasado, el Bélgica hubo un llamamiento por la justicia financiera internacional en el cual se hablaba de la necesidad de que todos los fondos, todos los movimientos de fondos que hubiera en paraísos fiscales fueran reconstruidos para ir luchando contra la criminalidad financiera de los paraísos fiscales, y para ello podría ser sin duda un elemento muy interesante la llamada tasa Tobin porque facilitaría lo que se ha llamado la trazabilidad de esas transacciones y permitiría saber el origen de los fondos que a veces se prestan a los estados, y muchas veces no en beneficio de los ciudadanos.

Pero, en fin, los derechos económicos, entendemos que esos derechos económicos, el derecho a lo que podríamos llamar una administración leal, una cosa que hasta hace poco no estaba en nuestro código penal y ya lo está, la administración desleal en las empresas, también debe existir esa administración desleal en los estados, y que los derechos económicos deben ser defendidos tanto como los civiles y políticos, porque en cuanto se perjudican los derechos económicos ciudadanos muchas veces sufren los derechos civiles y los políticos, y lo estamos viendo en nuestro país cada día. Esto implicaría adoptar un protocolo semejante al solicitado en 1993 por la Conferencia de Viena para poder juzgar los crímenes económicos como crímenes contra la humanidad, y también como imprescriptibles por naturaleza.

Ciertamente ya hay algunos países -ya se ha hecho mención por el primer interviniente- algunos países que ya han tomado algunas medidas, como el caso de Argentina, hace ya un poco más de tiempo; el caso de Islandia, también, que se negó a pagar la deuda con el Reino Unido y Países Bajos. También tenemos otros casos: Egipto y Túnez también han hecho iniciativas semejantes; hay otros muchos países que están en esa línea.

Lo que tenemos que tener claro es una cosa, y es que no hay salida a la crisis sin acabar con el pago de la deuda ilegítima, no la hay. La opción de hoy es sencilla: o empleo o pago de la deuda; o sanidad y educación públicas o pago de la deuda; o se come, se estudia y se tienen pensiones dignas o se paga la deuda. No hay otra alternativa, y para demostrarlo nada mejor que ver los presupuestos de 2013. No me ha dado tiempo de ver los de 2014, acaban de salir, pero supongo que serán peor todavía. En los presupuestos de 2013 del Estado español el rescate a los bancos, ¿qué ocasiona?, subida del 33,8% de los intereses de la deuda a los bancos; el 50% del presupuesto es para pagar la deuda. La deuda crece hasta un 90% de producto interior bruto, ahora irá al cien por cien. El 80% de la deuda pública, el 80% de la deuda pública, es el rescate de la banca.

Por otro lado, los mismos presupuestos, ¿cómo afecta esto a los ciudadanos?, porque decía que había una alternativa, o una cosa u otra: reducción del 6,3% en prestaciones para el desempleo, reducción del 17,2 en educación, recorte del 22,6 en sanidad, reducción del 20% en dependencia, recorte del 25% en servicios públicos. Es decir, que mientras no se soluciona la deuda, esa deuda ilegítima la están pagando los ciudadanos con sus derechos.

Solución a la deuda ilegítima mientras no sea penalizada. Ya digo, la solución será, en un momento determinado -y llegaremos a ello-, será la penalización de la deuda ilegítima. Pero ¿qué podríamos hacer?, bueno, se me ocurre otra cosa ya que todo el mundo dice que hay que seguir el ejemplo alemán, que Alemania tal y cual en estos momentos, sigamos el ejemplo alemán.

¿Qué ha pasado con Alemania en su reciente historia? Veamos el acuerdo de Londres de 1953, ¿en qué consistía este acuerdo de Londres? Alemania tiene una deuda tremenda y viene hasta la actualidad, ya lo vamos a ver, tenía una deuda tremenda, ¿qué acordaron sus acreedores? Acordaron reducir, hacerle una quita a la deuda alemana del 62% -62%-, incluso se le estableció una ratio de devolución de la deuda por la cual la suma asignada al reembolso de la deuda no podía exceder, no podía sobrepasar el 5% de las exportaciones. Podríamos hacerlo ahora también, no dedicar a la deuda más allá del 5% de los ingresos del Estado.

Muchos países que tenían deuda alemana, paradójicamente, los que más tenían naturalmente eran Estados Unidos, Reino Unido y Francia, pero paradójicamente también estaban Bélgica, Canadá, (...), Dinamarca, etc., estaba Grecia, Italia y España aceptaron esta reducción de la deuda de un 62,6%, de 14.500 millones que debía, le quedaron en 7.500, o sea, no estuvo nada mal.

¿Cuándo acabó Alemania de pagar ese dinero? Lo acabó de pagar la Sra. Ángela Merkel el 3 de octubre de 2010, quiero decir, no me he ido muy lejos. Supongo que la Sra. Ángela Merkel cuando pagó el último plazo de esa deuda por la que le quitaron el 62% debió de pensar: “esto a lo mejor es lo que tendría que hacer yo con otros países”, pero en fin, dejémoslo a su consciencia mientras disfruta poniendo otras condiciones distintas a los demás países con el aplauso de la derecha internacional.

Además, no sólo se le permitió que lo devolviera con esas condiciones, sino que se le permitió que lo reembolsara en su moneda nacional, no en dólares ni en divisas. Se le permitieron otras muchas cosas, incluso, fíjense qué facilidades se les daban: en caso de litigios sobre la deuda contra Alemania los tribunales competentes serían los tribunales alemanes, que serían los que podrían decidir si la deuda era legítima o era ilegítima. ¿Por qué no se hace eso con España y con otros países ahora? Tipo de interés que se les puso: entre el 0 y el 5% -entre el 0 y el 5%-, quiero decir que está claro que Alemania se ha beneficiado de lo que no quiere que se beneficien ahora otros países. Además, Alemania se benefició con más de 12.000 millones de dólares del famoso Plan Marshall que le fueron llegando hasta el año 1961.

Gracias a todas esas condiciones excepcionales Alemania Occidental se recuperó de forma muy rápida, terminó por absorber Alemania del Este a comienzos del 90 y ahora es la economía más fuerte de Europa.

Es decir, ¿cómo ha llegado Alemania a ser lo que es? Pues con una quita de la deuda, con una espera, con una bajada de los tipos de interés y con una ayuda económica a fondo perdido. Esa es la solución para Alemania, ¿por qué no aplicamos esa solución a todos los demás países, quitamos la deuda ilegítima? No se va quitar porque la deuda en este momento es la nueva forma de colonialismo. A los países hoy en día ya no se les esclaviza, ya no se envían ejércitos, ahora se les hace endeudarse, ya no hay que ir a las colonias a ensuciarse las manos allí, sino que basta endeudarlos y ellos te traen los activos y te los regalan a bajo precio como está pasando con todos los países y Grecia quizá sea el más sintomático.

Por eso creemos que tenemos que ir haciendo reflexiones acerca de lo que es la deuda ilegítima, hay que buscar caminos para cancelar la deuda ilegítima porque estamos diciendo “o se paga la deuda ilegítima o salimos de la crisis, las dos cosas a la vez no se van a poder hacer”.

Nada más, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diéguez. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Sr. Fidalgo, per un temps de deu minuts.

EL SR. FIDALGO I BESTARD:

Sr. Diéguez, usted ha acabado diciendo “nada más” y yo le digo “y nada menos”.

Me permitirán ustedes que sea sincero y diga que cuando he abordado la proposición no de ley presentada por el Grupo MÉS me ha costado entender determinados conceptos, pero es que, Sr. Diéguez, cuando le he escuchado a usted, la verdad es que ha hecho usted un triple mortal sin red y al final absolutamente a nadie le ha quedado claro cuál es la postura de su grupo con respecto a esta proposición no de ley. Yo..., en fin, sería más que razonable que volviera usted a la Tierra, que volviera usted al ámbito de circunscripción de España y de la comunidad autónoma de las Islas Baleares.

Ha hablado usted por ejemplo de la reforma del Código Penal, no se vaya usted tan lejos, la deslealtad y la forma de administrar de manera correcta los bienes como usted bien sabe no está sólo en el Código Penal, sino que estaba antes en el Código de Comercio y en el Código Civil.

Creo que la proposición no de ley presentada -y voy al tema por el Grupo Parlamentario MÉS es una proposición no de ley profundamente ideológica porque, ¿qué va a ser deuda ilegítima, Sr. Diéguez, Sr. Abril? Pues con permiso y con todos los respetos, yo se lo diré: la que el Sr. Abril o el gobernante de turno diga que lo es.

A mí, sinceramente, con todos los respetos a las teorías del Sr. Diéguez sobre el derecho internacional, inauditas hasta el día de hoy en este parlamento, me gustaría decirle que me parece una proposición atrevida, evidentemente, pero en mi opinión descabellada, porque si legitimar según el diccionario de la Real Academia es probar, justificar la verdad de algo o la calidad de alguien o algo conforme a las leyes, podríamos entender que ilegítima sería absolutamente todo lo contrario, reafirmando esta última coletilla, Sr. Abril, conforme a las leyes.

Creo que en nuestro sistema democrático de derecho pasando no ya por la Ley de finanzas de la comunidad autónoma, que tiene artículos muy concretos que quizá no se han utilizado en el pasado o si lo han hecho yo lo desconozco, pero que se refieren a aquellas entidades que comprometan gastos sin tener las partidas presupuestarias para ello y sanciona y hay un régimen sancionador que no se ha reglamentado jamás sobre esa circunstancia.

La función social de las leyes y del derecho está ahí, Sr. Abril. Creo que usted se ha dejado llevar por una corriente de opinión de la izquierda europea que habla sobre una supuesta deuda ilegítima como si su grupo político que formó parte del gobierno anterior de esta comunidad autónoma jamás hubiera pagado deuda a los bancos, Sr. Abril, es que parece... en fin, me parece poco serio plantear determinadas iniciativas que en mi opinión, dicho sea con todos los respetos, no tienen ni pies ni cabeza porque, como usted sabe, el déficit que es la diferencia entre los ingresos y gastos, la deuda es sobre todo -sobre todo- del sector público. Creo que ésta es una crisis sobre todo de deuda.

No repetiré el tan manido argumento que desde el principio de la autonomía al año 2007 se generaron en la comunidad autónoma 1.800 millones de euros y que sólo del 2007 al 2011 se aumentaron hasta 4.500 y 1.600 millones de euros en deuda a proveedores, no voy a utilizar ese argumento, pero podemos ponerlo encima de la mesa.

Ustedes defienden, sinceramente, un repudio de la deuda y lo llaman "deuda ilegítima", que sería más o menos aquellos créditos utilizados en contra de los criterios del pueblo, ¿eh?, permítame usted hacer una definición..., en fin, improvisada.

Pongamos un ejemplo, el Plan E, oiga, ¿sería ilegítima la deuda generada por el Plan E? Pues oiga, depende, para los contribuyentes creo que sí porque por ejemplo podríamos haber discutido que se financiara con los más de 15.000 millones de euros que se destinaron al Plan E el déficit histórico de la sanidad pública española. Pues quizá, si usted le preguntara a los contribuyentes españoles sería una deuda ilegítima, ahora bien, si le preguntan ustedes a determinados ayuntamientos pues probablemente en su día estuvieron encantados e hicieron múltiples obras y servicios y sobre todo, Sr. Abril, pagaron muchos carteles.

Auditoría sobre una deuda ilegítima. ¿Usted se imagina, Sr. Abril, auditores trabajando legos de los indisputables principios científicos y actuando según sus caprichos ideológicos? Creo sinceramente, Sr. Abril, que esa auditoría no tendría ningún valor real o serio. Ustedes proponen no pagar ideológicamente y no hacerlo para según qué gastos o qué deuda contraída que, obviamente, según qué gastos y qué deuda contraída que ustedes deciden.

¿Sería ilegítima la deuda de determinados casos de supuesta corrupción de su grupo político que han supuesto la dimisión de diputados en este parlamento? ¿Sería ilegítima, Sr. Abril?, ¿y la licitación de 228 millones de euros para trenes en un área gobernada por su grupo político la pasada legislatura sin tener previsión legal de gasto para hacerlo sería ilegítima, Sr. Abril?

Creo que no vamos al fondo del problema que -como todos sabemos y no lo digo yo, lo dice gente que sabe mucho más que yo de economía y de política- es la insostenibilidad del sistema que habíamos creado de gasto en el sector público hasta la fecha y antes de esta gran crisis.

Por eso aquí, Sr. Abril, el Gobierno ha reducido gobierno, por eso aquí el Gobierno ha reducido empresas públicas, por eso aquí el Gobierno ha propuesto una reducción de políticos, que ustedes por cierto no apoyan. Y ustedes además -y no lo digo yo, está en las hemerotecas de este parlamento- día sí y día también, suelen proponer gastar más, y yo me pregunto: ¿gastar más y no pagar? Oiga ¿y de dónde pretenden ustedes que se financien aquellas actuaciones políticas que ustedes inventan? Ustedes pretenden beber agua y soplar al mismo tiempo.

Miren, este gobierno ha hecho auditorías, es cierto que no son económicas, pero se anunciaron auditorías y están colgadas en la página web del Gobierno, lo he comprobado esta misma mañana, y usted puede acceder a ellas como cualquier ciudadano de esta comunidad autónoma. Cuando su partido gobernaba en coalición en esta comunidad eso no sucedía. Además, lo que sí hizo y esto va para el grupo del Sr. Diéguez y para ustedes, Sr. Abril, un gobierno socialista es legitimar los números del Plan de equilibrio económico financiero que en su día presentó el Gobierno de las Islas Baleares.

El Gobierno de España dio por buenos los números que presentaba el Gobierno de Baleares y que usted y el grupo que se coordina con usted en la oposición, el Grupo Socialista, siguen discutiendo a día de hoy. Un gobierno socialista legitimó y autorizó, cosa que no hizo por cierto con cuatro planes socialistas presentados antes por el Gobierno de Baleares, los números de la comunidad autónoma y les dio el visto bueno y ustedes a día de hoy todavía los niegan.

Las auditorías y los números, muchos, sobre todo los de la deuda, son públicos, Sr. Abril, están en los informes que publica el Banco de España y digo más, y volviendo a lo anterior, digo yo que si ustedes ponen en duda los números que aprobó en su día la Sr. Elena Salgado a lo mejor deberían plantearse una querrela contra ella por prevaricación. Si la Sra. Salgado falseó o ratificó los datos que presentaba el Gobierno de Baleares de manera fraudulenta y engañosa, muy probablemente deberían ustedes presentar una querrela contra ella porque, de hecho, estarían ustedes en la obligación de hacerlo al tener conocimiento de un delito.

Mire, existen instrumentos como la Sindicatura de Cuentas para auditar, dice literalmente la ley “para la fiscalización externa de la actividad económico financiera y contable del sector público de la comunidad autónoma de las Islas Baleares al efecto de determinar su fiabilidad, así como su regularidad, legalidad, eficacia, eficiencia y economía conforme a los principios y normas de auditorías del sector público”. Además de eso, sepa usted que esto está refrendado por el artículo 82 del Estatuto y además por la Ley 4/2004, de la Sindicatura de Cuentas de esta comunidad autónoma.

En definitiva, señorías, señores y señora diputados, creo que debemos ser rigurosos y plantear iniciativas que partan sobre el conocimiento del sistema legislativo de la comunidad autónoma. Oiga, señor... es que, Sr. Abril, ha dicho aquí cosas en un tema tan serio como éste como “oiga, vamos a hacer una auditoria de control social”, en fin, ¿eso qué es?, ¿llevar papeles a una asamblea para que la gente decida lo que está bien y lo que no está bien?

Sr. Abril, ¿usted sabe cuáles son los criterios de la contabilidad pública y financiera del Estado?, porque creo que el 98,5% de la gente... ¿a usted le parece serio que el común de los mortales determine si una cosa es legal o no de acuerdo con las normas de auditoria pública del sector público? A mí me parece que es poco serio.

Ha dicho usted, además, que la deuda ilegítima en una previsión que usted hace a vuelapluma consiste más o menos en 2.000 millones de euros, oiga..., en fin, seriedad, Sr. Abril. Me parece que estamos aquí tratando de representar los intereses de la gente. Creo que fuera de estas puertas, la gente se levanta muy pronto cada día y se esfuerza mucho por hacer bien su trabajo.

A mí me gustaría -para acabar- que al presentar proposiciones no de ley su grupo parlamentario copiara de la sociedad civil, estudiase los temas con profundidad, tuviera criterio y se esforzara sin duda en presentar iniciativas beneficiosas para el conjunto de los ciudadanos.

Muchas gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Fidalgo. Sr. Camps, estigui relaxat si pot en això... Per fer ús de la paraula per contradiccions, supòs que sí, Sr. Abril.

EL SR. ABRIL I HERVÀS:

Sí.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula per un temps de cinc minuts.

EL SR. ABRIL I HERVÀS:

Primer vull agrair al Grup Socialista i al Sr. Diéguez les referències històriques que ha posat damunt la taula que d'alguna manera vénen a il·lustrar que el plantejament que fa el nostre grup parlamentari, a diferència del que acaba de dir el Sr. Fidalgo, no és descabellat, que hi ha precedents que s'ha gestionat el deute o aquesta crisi del deute que vostè assenyalava d'una altra manera i s'ha gestionat a moltes bandes.

És una proposta, ja els ho he dit, que era ben conscient que no s'aprovaria, no per la seva manca de rigor, sinó perquè evidentment vostès tenen o atorguen al deute i a la problemàtica des d'un sentit radical ben diferent de com ho planteja el nostre grup i sobretot amb la vocació que se'n faci un debat social.

Em parlen de serietat quan el que fan, a efectes fins i tot de comptes públics en aquest parlament em sembla molt poc seriós. Els vull recordar i els ho vaig dir ja la setmana passada que vostès són els primers incomplidors de la principal llei, de la llei de lleis en matèria de comptes, que és la llei de pressuposts. Aprovam una llei de pressuposts sense uns impostos reglamentats, ens ficam a fer la llei dels impostos, llavors retenen els impostos i encara no hem aclarit -i els ho vaig dir també fa uns dies- si és com diu el conseller que és que es varen equivocar amb el càlcul d'interessos del deute financer o si és que han tornat recuperar els seus principis liberals, no?, com aquests que centaven la proposició que ha presentat anteriorment el Sr. Antoni Camps.

Acusa aquesta idea, aquest concepte que introdueix la nostra proposició de deute il·legítim com a una proposta profundament ideològica, com si l'actual gestió de la problemàtica del deute no fos també profundament ideològica, evidentment en un sentit -insistesc- molt contrari.

Em diu vostè... és que és clar, “s'ha d'actuar *conforme a las leyes*”. Jo dic, bé, “actuem conforme a la Constitució”, aquesta o la de fa dos anys?, la del 78 de fa dos anys que no es podia canviar, vostès mateixos sobretot quan es parla de l'estructura de l'Estat no es pot tocar, però vaja!, els grans partits d'un dia per l'altre es varen posar d'acord ràpidament i és un dels elements que fa aprofundir en aquesta crisi del deute que vostè mateix reconeix i que jo li vull corregir.

En tot cas és una crisi del deute global i sobretot privat i financer, no públic, no públic, la major part del deute és privat. Igual que és profundament ideològic -i això la gent no ho entén i per això la gent cada vegada està més molesta i per descomptat està autoritzat a parlar de poble, un grup que és popular, no?, per tenc cap emperò a utilitzar la paraula poble, no importa que em demani permís-, però el poble no entén que es facin quitaments mil milionaris als bancs i això es vesteixi de decisió tècnica i que, en canvi, fer quitaments a les administracions, que no és el que planteja la nostra proposta, que és bastant més seriosa que això, sigui una decisió política.

Per què fer un quitament a un banc és una decisió tècnica i fer-la a una administració és un decisió política? Perquè en el fons, al final del que es tracta, en tota aquesta lògica del deute i del dèficit, tal i com es maneja des de les estructures de poder i Europa al servei de la Troica, és tancar els forats del deute financer amb les administracions creant un gran forat a les administracions i, si no, digui'm un sol exemple de cap país, de cap regió que hagi aplicat aquestes receptes que vostès mateixos donen com a bones i hagi pogut sortir del forat, a no ser aquells que han dit "ep!, basta" o "ep!, fem un ténol" i tenim els miralls de cap on anam. Anam cap a Portugal, anam cap a Grècia i és un escenari que jo, sincerament, com a persona, com a ciutadà no m'agrada gens. Si em demanen què vull ser, si vull ser Grècia, si vull ser Portugal o si vull ser Islàndia, m'estim més ser Islàndia, i això és un debat que s'ha de poder fer.

Quan parlem d'auditoria, parlem d'una auditoria ciutadana, això no vol dir que el primer que vengui faci una auditoria, quan ens referim a una auditoria ciutadana hi ha molta literatura al respecte, parlem d'una auditoria seriosa, una auditoria on participi la Universitat, on participin tècnics, on participi la societat civil, perquè evidentment el tema del deute és un problema que només falta que ens afecti a l'hora de rebre les conseqüències de la política de retallades, però no ens afecti a l'hora de prendre decisions. Així va la democràcia en aquest país, no?

Una auditoria amb participació ciutadana no és menys seriosa que una auditoria de totes aquestes grans multinacionals de l'auditoria, PricewaterhouseCoopers, Lehman Brothers, de totes aquestes, fins i tot de les que venen del ministre d'Economia, que tan lúcids, tan lúcides varen ser a l'hora de diagnosticar aquesta crisi profunda en la qual ens trobam instaurats, varen ser súper lúcids; de fet en varen fer negoci i són uns irresponsables. Idò, a sobre són aquests els que fan moltes vegades les auditories públiques, sigui del color polític que sigui, perquè les regles del joc així ho marquen.

A vostès els agrada molt parlar d'herència i jo els vull dir que la pitjor herència que podem deixar al present, ja no me'n vull anar a les futures generacions, però sobretot a les futures generacions, és no canviar aquestes regles de joc, perquè anam advocats cap a Grècia, cap a Portugal o, encara pitjor, vostès se'n recorden fa molt poquets anys, quan parlàvem dels països del sud de què parlàvem? Parlàvem d'Àfrica, parlàvem d'Amèrica Llatina; ara quan parlem de països del sud parlem de nosaltres.

Si aquest punt, només aquest punt no és capaç de fer-nos reflexionar de si anam bé o si anam malament és que no hem après res. I aquesta era la idea d'aquesta proposició no de llei.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Abril. I acabat el debat, passam a votar la Proposició no de llei RGE núm. 8444/13.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

LA SRA. SECRETÀRIA:

5 vots a favor; 9 vots en contra; cap abstenció.

EL SR. PRESIDENT:

En conseqüència, queda rebutjada la Proposició no de llei RGE núm. 8444/13, relativa a auditoria del deute i deute il·legítim de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

I una vegada esgotat l'ordre del dia i no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió. Així que, bones tardes a tots i bona setmana.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS